

Sv. Alberta draudzes ziņas

2022. gada Gavēnis * Nr. 127

Miers un labums!

Gavēņa laiks ir saturā tik bagāts, ka katru gadu var atrast vairākus iedvesmojošus vārdus un garīgās prakses, **“lai mūsu atturība kļūtu mums vairogs pret ļaunā gara kārdinājumiem”** (*Pelnu Trešdienas lūgšana*). Ierasti gavēņa laikā svinam arī **sv. Jāzepa svētkus** (19. III) un **Kunga Pasludināšanas svētkus** (25. III). Latviešu tautas tradīcijā gavēnis tiek apzīmēts arī kā “miesmetis”- vārds, kurš atgādina par miesas nomešanu un atturēšanos no pārtikas. No vienas puses tā senčiem bija reliģiska tradīcija, bet no otras - dzīves realitāte, kad pārtikas krājumi pēc ziemas bija samazinājušies un ticība ļāva grūto laiku pārdzīvot ar cerību. Mūsdienās gavēņa laikā nepieredzam fiziskus bada draudus, taču esam aicināti stiprināties ar Kristus Miesu un Asinīm, lai nepiedzīvotu garīgo badu. Euharistija dāvā mums visu Jēzus Kristus dzīvi, bet pārsteidzoši ir tas, ka ne tik daudz mēs Viņu

pieņemam, bet, pirmkārt, Kungs mūs visus kopā un katru atsevišķi uzņem sevī. Šo noslēpumu mums palīdzēs īstenot **Sinodālais ceļš**, kuru mūsu draudzē uzsāksim klātienē.

Šajā gavēņa laikā uzmanību varam pievērst vienam no svarīgākajiem priekšmetiem Svētajā Misē - **biķerim**, no kura pieņemam Kristus Asinis. Diemžēl ticīgajiem biķeris ir kaut kas tāls un nerasniedzams, bet tā vienmēr nav bijis. Pirmos tūkstoš gadus Baznīcas vēsturē ticīgajiem biķeri padeva, lai viņi pieņemtu Kristus Asinis, bet ap 1100. gadu biķeris vairs netika dots, jo sākot ar 6. gadsimtu ticīgie arvien mazāk pieņēma Komūniju. Tas, kas mums ir tik ierasts un svēts, dažādu iemeslu dēļ kļuva tik rets, ka senā tradīcija panīka, bet mūsdienās daudzās lokālajās Baznīcās ir atjaunota. Līdz ar to ap 1200. gadu pazuda arī procesija, kurā maizi un vīnu pienesa pie altāra. Svētajā Misē biķerim ir dziļa bibliska nozīme. Biķerim ir simboliska saistība ar Jēzus nāves, apbedīšanas un augšāmcelšanās noslēpumu. Biķeris tiek novietots uz korporāla, kurš simbolizē līķautu, kurā tika ielikta Kristus miesa, bet uz biķera uzliek pallu, kas atgādina audumu, kuru uzlika uz Jēzus sejas un pāri tam visam veļumu, kurš atgādina Jeruzalemes svētnīcas priekškaru, kurš vidū pārplīsa uz pusēm. Protams, jāsaka, ka sākotnēji šiem priekšmetiem bija praktiska nozīme, piemēram, veļums augstajās viduslaiku katedrālēs bija nepieciešams, lai pasargātu biķeri no sīkspārņu izkārnījumiem vai palla, kura pasargā biķera saturu no mušām.

Pār biķeri ar vīnu priesteris izsaka Jēzus vārdus no Pēdējā Vakarēdiena, kad Kungs iedibināja Jauno Derību un deva dzert no biķera visiem mācekļiem. Vīns simbolizē prieku, kuru ienesa pasaulē Jēzus Kristus, un Viņa rīcība bija patiešām jauna, jo Vecajā Derībā vīnu neizmantoja svētnīcas rituālos un tikai pravieši runāja par mesiānisko nākotnes mielastu. Vīns norāda uz to, kam jānāk, - priekam no Mesijas klātbūtnes. Prieks sevī ietver visu Jēzus darbību un grēku piedošanu. Jēzus vārdi sola jaunu dzīvi, kas var veidoties cilvēkā, kurš pieredz grēku piedošanu (Jer 31, 31-34). Kungs Jēzus uzņemās mūsu grēkus un izdzēra "dusmu vīna kausu" (Jer 25,15). Svētajā Misē mēs varam uzlūkot biķeri, lai modinātu pateicību par Jēzus Kristus pestīšanas darbu un mācītos Kunga žēlsirdības un piedošanas paraugu, lai saliktu upurī maizi un vīnu Dievam Tēvam. Kad Svētajā Misē priesteris ir sagatavojis upura dāvanas, ticīgie atbild: **"Lai Kungs pieņem šo upuri par godu un slavu savam vārdam, par labu mums un visai viņa svētajai Baznīcai"**. Kungs vēlas, lai mēs meklētu prieku brīvībā no grēka un saliktu upurī Tēvam ne tikai gavēņa apņemšanos, bet visu savu dzīvi. Šāda gatavošanās Lieldienu svētkiem ir svarīga, jo atgādina, ka prieks par Kunga un manu augšāmcelšanos ir kristīgās dzīves būtība.

br. Jānis

SVĒTĀ TĒVA FRANCISKA VĒSTĪJUMS LIELĀ GAVĒŅA LAIKAM 2022. GADĀ

“Nepagursim, labu darīdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja nepagursim. Kamēr mums ir laiks, darīsim labu visiem, bet sevišķi ticības brāļiem.” (Gal 6, 9–10)

Dārgie brāļi un māsas!

Lielais gavēnis ir labvēlīgs laiks individuālai un kopienas atjaunotnei, jo tas tuvina Jēzus Kristus nāves un augšāmcelšanās pashālajam noslēpumam. Mums nāks par labu, ja 2022. gadā sava Lielā gavēņa ceļojuma sākumā pārdomāsim svētā Pāvila atgādinājumu galatiešiem: “Nepagursim, labu darīdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja nepagursim. Kamēr mums ir laiks (*kairós*), darīsim labu visiem, bet sevišķi ticības brāļiem” (*Gal 6, 9–10*).

1. SĒJA UN PĻAUJA

Šajā fragmentā apustulis atsaucas uz sējas un pļaujas simbolu, kas Jēzum bija ļoti tuvs (sal. *Mt 13*). Svētais Pāvils runā par *kairós* – labvēlīgu laiku labā sēšanai, domājot par nākamo pļauju. Kas mums ir šis “labvēlīgais laiks”? Nav šaubu, ka Lielais gavēnis ir labvēlīgs laiks, taču ne tikai – tā ir visa mūsu šīs dzīves dzīve, kuru zināmā mērā simbolizē Lielais gavēnis. Pārāk bieži mūsu dzīvē dominē alkatība, vēlme iegūt, uzkrāt un patērēt, kā to parāda Evaņģēlija līdzība par neprātīgo bagātnieku, kurš iedomājās, ka viņa dzīve var būt nodrošināta un laimīga, pateicoties bagātīgai ražai un labumiem, “kurus viņš bija uzkrājis savos apcirkņos” (sal. *Lk 12, 16–21*). Lielais gavēnis aicina mūs atgriezties, mainīt domāšanas veidu tā, lai dzīvē rastu skaisto un patieso nevis krājot, bet gan dodot, nevis iegūstot, bet gan sējot labo un ar to daloties.

Pirmais, kurš sēj, ir pats Dievs – Viņš ļoti dāsni “turpina sēt bagātīgu labā sēklu cilvēku saimei” (*Fratelli tutti*, 54). Lielā gavēņa laikā esam aicināti atsaukties Dieva dāvanai, pieņemot Viņa Vārdu, kurš ir “dzīvs un darbīgs” (*Ebr 4, 12*). Regulāra Dieva

Vārda klausīšanās dara mūs atvērtus un pašāvēģus Viņam un nes augļus mūsu dzīvē (sal. *Jk* 1, 21). Tas sniedz mums lielu prieku, pat vairāk – aicina mūs kļūt par Dieva līdzstrādniekiem (sal. *1 Kor* 3, 9), jo, labi izmantojot šo laiku (sal. *Ef* 5, 16), mēs arī varam sēt labo. Šis pamudinājums sēt labo nav jāuzskata par nastu, bet gan par žēlastību, Radītāja doto līdzekli, lai mēs aktīvi iesaistītos Viņa paša dāsnajā labestībā.

Un kā ar pļauju? Vai tad mēs neizsējam sēklu, domājot par pļauju? Protams! Uz ciešo saistību starp sēju un pļauju svētais Pāvils norāda ar vārdiem: “Kas skopi sēj, skopi arī pļaus, un, kas bagātīgi sēj, tas bagātīgi pļaus.” (*2 Kor* 9, 6) Bet par kādu pļauju ir runa?

Pirmie iesētā labie augļi parādās mūsos pašos, mūsu ikdienas dzīvē, pat mūsu mazajos labvēlības žestos. Dievā neviens mīlestības akts, lai cik mazs tas būtu, kā arī neviens upuris neies zudumā (sal. *Evangelii gaudium*, 279). Tāpat kā mēs pazīstam koku pēc augļiem (sal. *Mt* 7, 16; 20), tā arī dzīve, kas pilna ar labiem darbiem, izstaro gaismu (sal. *Mt* 5, 14–16) un nes Kristus labo smaržu pasaulei (sal. *2 Kor* 2, 15). Kalpošana Dievam, esot atbrīvotiem no grēka, nes svētumu, un tas viss ved uz mūžīgo dzīvi (sal. *Rom* 6, 22).

Patiesībā mēs redzam tikai nelielu daļu no iesētā augļiem, jo saskaņā ar Evaņģēlijā teikto “cits ir, kas sēj, un cits ir, kas pļauj” (*Jņ* 4, 37). Tieši sējot par labu citiem, mēs piedalāmies Dieva dāsnajā mīlestībā: “Ir patiesi cēli ieticēt mūsu sētā labuma apslēptajam spēkam, lai tādējādi aizsāktu procesus, kuru augļus pļaus citi” (*Fratelli Tutti*, 196). Labā sēja atbrīvo mūs no savtīgu interešu šaurības, piešķir mūsu rīcībai cēlsirdības perspektīvu un iekļauj mūs Dieva labestības plāna brīnumainajos apvārsņos.

Dieva Vārds pacel un paplašina mūsu redzes apvārsni: atklāj, ka vispatiesākā pļauja ir eshatoloģiska Pastarās dienas pļauja – dienas, kurai nav gala. Mūsu dzīves un darbības brieduma auglis ir “auglis mūžīgai dzīvei” (*Jņ* 4, 36), mūsu “manta debesīs” (*Lk* 12, 33; 18,

22). Jēzus pats izmanto sēklas simbolu, kas nomirst zemē, lai nestu augļus, attiecinot to uz savas nāves un augšāmcelšanās noslēpumu (sal. *Jņ* 12, 24); savukārt svētais Pāvils šo simbolu izmanto, lai runātu par mūsu miesas augšāmcelšanās noslēpumu: “Sēts top iznīcībā, bet augšāmcēlas neiznīcībā. Sēts top negodā, bet augšāmcēlas godībā. Sēts top nespēkā, bet augšāmcēlas spēkā. Sēta top dabīga miesa, bet augšāmcēlas garīga miesa” (*1 Kor* 15, 42–44). Cerība ir tā lielā gaisma, kuru augšāmcēlušais Kristus nes pasaulei: “Ja mēs tikai šajā dzīvē ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki. Bet Kristus ir augšāmcēlies no mirušajiem, pirmais no aizmigušajiem” (*1 Kor* 15, 19–20), lai tie, kuri mīlestībā cieši savienoti ar Viņu “nāves līdībā” (*Rom* 6, 5), būtu arī cieši vienoti caur Viņa augšāmcelšanos mūžīgai dzīvei (sal. *Jņ* 5, 29): “Tad taisnie mirdzēs kā saule sava Tēva valstībā” (*Mt* 13, 43).

2. “NEPAGURSIM, LABU DARĪDAMI”

Kristus augšāmcelšanās atdzīvina laicīgās cerības ar mūžīgās dzīves lielo cerību, jau tagad dāvājot pestīšanas sēklu (sal. Benedikts XVI, *Spe salvi* 3, 7). Piedzīvojot rūgtu vilšanos par izpostītiem sapņiem, dziļu nemieru nākotnes izaicinājumu priekšā un mazdūšību mūsu nepietiekamo resursu dēļ, var rasties kārdinājums meklēt patvērumu savā egocentrismā un vienaldzībā pret citu ciešanām. Tik tiešām pat mūsu labākās rezerves ir ierobežotas: “Nogurst jaunekļi, pagurst varoņi – kluptin tie klūp!” (*Is* 40, 30). Tomēr Dievs “nogurušam dod spēku un spēcina to, kam nav stipruma” (*Is* 40, 29), bet tie, “kas cer uz Kungu, atgūst spēku, ceļas spārnos kā ērgļi, skrien un nepiekūst, iet un nepagurst” (*Is* 40, 31). Lielais gavēnis aicina mūs palikt ticībā un cerībā uz Dievu (sal. *1 Pēt* 1, 21), jo, tikai uzlūkojot augšāmcēlušos Kristu (sal. *Ebr* 12, 2), mēs spēsim atbildēt uz apustuļu aicinājumu: “Nepagursim, labu darīdami” (*Gal* 6, 9).

Nepagursim lūdzoties. Jēzus mums mācīja “vienmēr Dievu lūgt un nepagurt” (*Lk* 18, 1). Mums vajag vienmēr Dievu lūgt, jo mums ir vajadzīgs Dievs. Domāt, ka mums vajag tikai pašiem sevi, ir bīstama ilūzija. Ja pandēmija ir pastiprinājusi apziņu par mūsu individuālo un sociālo trauslumu, tad lai Lielais gavēnis ļauj mums piedzīvot mierinājumu, ko dod ticība Dievam, bez kura mēs nevaram pastāvēt (sal. *Is* 7, 9). Neviens nerasniedz pestīšanu vienatnē, jo mēs visi esam vienā laivā vēstures vētraino notikumu vidū. Un nav šaubu, ka neviens nevar

sasniegt pestīšanu bez Dieva, jo vienīgi Jēzus Kristus pashālais noslēpums triumfē pār tumšajiem nāves ūdeņiem. Ticība nepasargā mūs no dzīves nastām un satricinājumiem, bet tā ļauj iziet tiem cauri vienotībā ar Dievu Kristū, stipriem cerībā, kas nepieviļ un nepamet kaunā, jo Dieva mīlestība caur Svēto Garu, kas mums dots, ir ielieta mūsu sirdīs (sal. *Rom* 5, 1–5).

Nepagursim, izskaužot ļauno no mūsu dzīves. Lai miesas gavēnis, uz kuru mūs mudina Lielais gavēnis, stiprina mūsu garu cīņā ar grēku. *Nepagursim izlūgties piedošanu Gandarīšanas un izlīgšanas sakramentā,* apzinoties, ka Dievs nenogurstoši mums piedod. *Nepagursim cīņā ar kārību (concupiscencia) –* vājību, kas dzen egoismā un visa veida ļaunumā, gadsimtu gaitā rodot dažnedažādus veidus, kā cilvēku ievilināt grēkā (sal. *Fratelli tutti*, 166). Viena no šādām vājībām ir atkarība no digitālajiem medijiem, kas noplicina cilvēku attiecības. Lielais gavēnis ir atbilstošs laiks, lai pretotos šiem kārdinājumiem un izkoptu integrālākas cilvēku komunikācijas formas (turpat, 43) – patiesas personīgas tikšanās aci pret aci.

Nepagursim, darot labu aktīvā tuvākmīlestībā. Gavēņa laikā mēs varam praktizēt dāvanu došanu ar priecīgu sirdi (sal. *2 Kor* 9, 7). Dievs, kas “dod sēklu sējējam un dos arī maizi ēšanai” (*2 Kor* 9, 10), nodrošina mums ne tikai iztiku, bet palīdz arī būt dāsniem, darot labu citiem. Tas tiesa, ka mums visu savu dzīvi jāsēj labais, tomēr izmantosim šo īpašo gavēņa laiku, lai parūpētos par tuvākajiem, par tiem brāļiem un māsām, kurus sastopam ievainotus dzīves ceļā (sal. *Lk* 10, 25–27). Gavēnis ir labvēlīgs laiks, lai meklētu, nevis izvairītos no tiem, kuriem ir vajadzīga palīdzība, lai meklētu, nevis ignorētu tos, kuri ilgojas dzirdēt labu vārdu, lai apmeklētu, nevis pamestu tos, kuri cieš no vientulības. Darīsim *labu visiem*, veltīsim laiku, mīlot vismazākos un neaizsargātākos, pamestos un noniecinātos, diskriminētos un atstumtos (sal. *Fratelli tutti*, 193).

3. “JA MĒS NEPAGURSIM, MĒS PĻAUSIM SAVĀ LAIKĀ”

Katru gadu Lielais gavēnis mums atgādina, ka “labo, tāpat kā mīlestību, taisnību un solidaritāti, nevar īstenot vienreiz un uz visiem laikiem; to vajag īstenot katru dienu” (turpat, 11). Lūgsim Dievu, lai Viņš dāvā mums zemkopja lielo pacietību (sal. *Jēk* 5, 7), ka mēs nepagurstam darīt labo soli pa solim. Ja kāds krīt, lai izstiepj rokas pretī tēvam, kurš vienmēr piecels. Ja esam nomaldījušies, ļaunā gara viltības piekrāpti,

nekavēsimies atgriezties pie Dieva, kura “piedošana ir dāsna” (Is 55, 7). Šajā atgriešanās laikā, kad mūs stiprina Dieva žēlastība un vienotība ar Baznīcu, lai nepagurstam, darot labu. Gavēnis sagatavo augsni, lūgšana dod tai valgmi, un labdarība dara to auglīgu. Lai stipri ticam, ka “mēs pļausim savā laikā, ja nepagursim” un ka “ar pacietību mēs saņemsim to, kas apsolīts” (Ebr 10, 36) mūsu un citu pestīšanas labā (sal. 1 Tim 4, 16). Izkopjot brālīgu mīlestību pret ikvienu, mēs esam vienoti ar Kristu, kurš ir atdevis savu dzīvību par mums (sal. 2 Kor 5, 14–15), un mēs jau izbaudām Debesu valstības prieku, kurā Dievs būs “viss visā” (1 Kor 15, 28).

Lai Jaunava Marija, kura nesa Pestītāju savā miesā un visus vārdus glabāja, “tos pārdomādama savā sirdī” (Lk 2, 19), izlūdz mums pacietības dāvanu. Lai viņas mātišķā klātbūtne mūs pavada tā, ka šis atgriešanās laiks nestu mūžīgās pestīšanas augļus.

Romā, Laterānā, pie sv. Jāņa, 2021. gada 11. novembrī, Svētā Mārtiņa, bīskapa piemiņas dienā

Kāpēc mums vajadzīgs Lielais Gavēnis?

Lielo 40 dienu gavēni sākam Pelnu trešdienā ar simbolisku pelnu kaisīšanu uz galvas. Tas ir cilvēka dzīves trausluma un īslaicīguma simbols, bet arī sēru un gandarīšanas zīme. Šai zīmei ir liela nozīme izdzīvojot Lielo Gavēni. Ikviens, kam tiek uzkaisīti pelni uz galvas, atzīst Dievam, ka ir grēcīgs un vēlas patiesu atgriešanos.

Kā teica Benedikts XVI – *Tas nav parasts rituāls, bet gan kaut kas ļoti dziļš, kas aizkustina mūsu sirdis. Tas ļauj mums izprast pravieša Joela brīdinājuma aktualitāti, kurš Radītāja vārdā izsaucas: “Griezieties atpakaļ pie Manis no visas savas sirds ar gavēšanu, asarām, nožēlām un sērām!”*

Saplosiet savas sirdis un ne savas drēbes un atgriezieties pie Kunga, sava Dieva!” (Joēla 2:12). Taču tūdaļ pāvests piebilst, ka ar ārējām zīmēm vien nepietiek – kāpēc – iedvesmotais autors jautā – saplēst

drēbes, ja sirds paliek tālu no Kunga, tātad arī no labā un taisnības? Tas ir tas, kas patiešām ir svarīgi: pievēršanās Dievam ar patiesi nožēlas pilnu sirdi, lai atkal apvienotos ar Viņa žēlastību (sal. Joēla 2:12-18). Benedikts XVI savā vēstījumā 2008.gada Lielajam Gavēnim uzsvēra, ka - katru gadu Lielais Gavēnis mums rada iespēju pārdomāt mūsu kristīgās dzīves jēgu un vērtību un mudina atklāt Dieva žēlsirdību, lai mēs paši kļūtu žēlsirdīgāki attiecībā pret mūsu brāļiem un māsām. Lielā Gavēņa laikā Baznīca atgādina par dažām īpašām saistībām, kuru mērķis ir konkrēti palīdzēt ticīgajiem šajā iekšējās atjaunošanas procesā; tās ir lūgšana, gavēnis un žēlsirdības dāvanu došana.

40 dienu darbs pie sevis

Patiesībā visos gadsimtos, kopš Baznīca sāka svinēt Lielo Gavēni, maz kas ir mainījies. Cilvēki joprojām tiek mudināti lūgt, gavēt un dot žēlastības dāvanas. Katru gadu Baznīca aicina uz 40-dienu darba pie sevis. No kurienes vispār radies šis skaitlis 40 dienas? Tas ir saistīts ar daudziem svarīgiem notikumiem Bībelē, piemēram, izredzētās tautas 40 gadu ceļojumu, 40 dienu plūdus, 40 dienu laiku, ko Jona deva Ninivei, lai tā atgrieztos, un, visbeidzot, Kristus 40 dienu uzturēšanās tuksnesī un cīņa ar sātanu. Katrā no šiem notikumiem mēs iepazīstam Lielā Gavēņa specifiku: lūgšanu, cīņu ar grēku, darbu pie sevis, grēku nožēlu. Katrā no šiem notikumiem mēs redzam, ka mērķa sasniegšana ir process, un, lai to sasniegtu, ir smagi jāstrādā, jāatsakās no visa grēcīgā un visa dzīve jāvelta Dievam.

Kāpēc mums vajadzīgs šis nožēlas laiks? Vai mums dzīvē ir maz problēmu un nepatīkamu situāciju? Katru dienu cilvēks saskaras ar grūtībām, tad kāpēc pievienot jaunus pienākumus un rūpes? Mēs dzīvojam milzīgā steigā, vēloties tikt līdzī visām pārmaiņām, kas notiek mums apkārt, un paši sākam dzīties pēc gaistošām vērtībām. Pastāvīgā kustībā un haosā ir grūti sadzirdēt Dievu. Tomēr Baznīca katru gadu parāda, ka ne vienmēr pēc kaut kā ir jādzenas. Lielais Gavēnis var kļūt tieši par šādu mēģinājumu apstāties šajā steidzīgajā pasaulē un pārdomāt to, kas ir svarīgs, kas ir būtisks mūsu dzīvē. Mums nekad nekam nepietiek laika, tāpēc varbūt pirmajam lēmumam vajadzētu būt apturēt šo dzīves ritmu? Tikai šādā veidā var kaut ko pamanīt, kad cilvēkam ir laiks pārdomām, apcerei, vienkārši pabūšanai pašam ar sevi un arī ar Dievu.

Ēst vai neēst saldumus?

Daudzi cilvēki uzņemas tīri ārējus pienākumus, piemēram, neēd saldumus vai nedzer kafiju. Tas ir labi, ka mums ir dažas apņemšanās, bet

kā ir ar mūsu sirdi un dvēseli? Mēs bieži koncentrējamies uz šo "ārējo" badošanās pieredzi, bet šo laiku traktējam tikai kā skaistu tradīciju, kas ir tuva mūsu dabai. Ir kristieši, kuriem īpaši patīk gandarīt, mērdēties, tāpēc pieņem kaut kādus lēmumus, par kuriem stāsta visiem apkārtējiem, lai visi redzētu, cik ļoti viņi cieš, ka neēd šos saldumus. Tādā veidā viņi šo laiku nemaz neizdzīvo, bet vienkārši nogaida.

Mērķis? Tikšanās ar Kungu, kas ir augšāmcēlies

Galū galā šajā laikā runa nav par sevis spīdzināšanu. Lielā Gavēņa mērķis ir tuvināt mūs Kungam, kas ir augšāmcēlies, pamodināt mūsos snau-došo labumu, likvidēt grēka sekas. Šim laikam vajadzētu mūs aizvest līdz dziļākai lūgšanai, lai mēs uzmanīgi ieklausītos Dieva vārdos un vadītos savā dzīvē pēc šiem vārdiem. Un šiem gavēņiem un atteikšanās praksēm vajadzētu palīdzēt mums sasniegt šo mērķi. Tiem vajadzētu atvieglināt mums satikšanos ar Kungu.

Lielais Gavēnis, īpaši šajā vispārējā steigā, parāda mums savu vērtību. Tas palīdz mums pārdomāt savu dzīvi. Dieva meklējumi šajā laikā kļūst par sevis meklējumiem. Katru gadu Dievs mums dod iespēju nomierināties un ieklausīties Viņa vārdos. Tikai tā mēs taustāmi ieraudzīsim Kristu savā dzīvē, ja ieklausīsimies tajā, ko Viņš mums saka. Un gavēņi taustāmi mācīs, ka cilvēks nedzīvo tikai no maizes.

Lielais Gavēnis ir, lai parādītu ikvienam, ka Kristus par mani ir miris un par mani ir augšāmcēlies, lai es iegūtu mūžīgo dzīvību. Ikviens no mums ir grēcīgs, un katrs grēks attālina mūs no Kunga. Dažkārt šī grēku uzkrāšanās mums apgrūtina to visu atzīt Dievam, ka esam grēcīgi un vāji un ka mums ir vajadzīga Viņa palīdzība. Tomēr mūsu pašu grēcīguma apziņa ļaus mums pārņemt kon-troli pār šo dzīves sfēru. Tāpēc Lielā Gavēņa laikā mēs esam aicināti uz atgriešanos, aicināti nākt pie Kunga ar visiem netīrumiem, ar ko esam piesūkušies. Dievs mūs vienmēr uzklausa un mierinās mūs sāpēs. Un sistemātiska lūgšana un gavēšana palīdzēs mums palikt kopā ar Viņu.

Lūgšana šajā laikā ir ļoti svarīga. Baznīca mums sniedz daudz iespēju apcerēt Kristus upuri: ir iespējams piedalīties Krusta ceļā, dziedāt

Rūgtās Asaras vai adorēt Krustu. Tas viss mūs tuvinās Dievam, patiesībai, ka Dievs nav miris par dažiem nenoteiktiem cilvēkiem, bet gan par mani!

Mums vienmēr jāatceras, ka Lielais Gavēnis beidzas ar Augšāmcēlšanos, ka ar Krusta nāvi mums tika atvērtas Debesis. Tāpēc pats gavēnis nekad nedrīkst būt vērtība pati par sevi, tā ir domāta tikai iekšējai pārvei-dei.

Lielā Gavēņa mērķis ir ne tikai tuvināt mūs Dievam, bet arī ikvie-nam cilvēkam caur dāvanu došanu nabagiem un žēlsirdības darbiem. Mī-lestību pret Dievu mēs paužam caur tuvākmīlestību, tāpēc šajā laikā mums vajadzētu kaut ko no sevis atdot citam cilvēkam. Un runa nav tikai par materiālajiem ziedojumiem trūcīgajiem, bet vienkārši par būšanu kopā ar otru cilvēku, palīdzot citiem pat vissīkākajās lietās. Tādā veidā mēs atbrī-vojamies no egoisma, cenšamies dzīvot citiem un atvērties citu cilvēku vajadzībām.

Visas šīs prakses jāpavada grēksūdzei, kas jāuztver nevis kā gavēņa pienākums, bet gan kā patiesa vēlme izlīgt ar Dievu. Atbrīvojoties no grē-ka, mums būs vieglāk darīt labu, ieraudzīt savas dzīves tumšo pusi, bet būs arī vairāk spēka pretoties grēka kārdinājumam.

Ļoti svarīgs elements Gavēņa darbā ar mums pašiem ir rekolekcijas, ar kurām mums vajadzētu uzsākt šo laikaposmu. Tieši rekolekcijām vaja-dzētu noteikt mērķi mūsu darbam, stiprināt mūs lēmumos un dot spēku piepūlē, kuru uzņemamies. Ir vietas, kur Gavēņa sākumā tās tiek organi-zētas. Bet ir iespēja doties arī uz slēgtajām rekolekcijām. Cilvēkiem, ku-ru dzīve uzņem apgriezienus, ir pilnībā jāapstājas, lai viņi varētu pārdomāt savas ticības būtību, mainīt vidi uz tādu, kas būs labvēlīgāka pārdomām. Šeit ir vērts ieteikt ignāciskās rekolekcijas, kas tiek izdzīvotas pilnīgā klu-sumā. Šis klusums ļauj ikvienam sadzirdēt Dievu, ko mēs parasti nespē-jam sadzirdēt savā ikdienā.

Visi šie ieteikumi var palīdzēt mums pareizi izdzīvot Lielo Gavēni, taču visām šīm darbībām ir jāizriet no dziļas sirds vajadzības, no vēlmes pēc iekšējas pārveides un nepieciešamības satikt Dievu. Dievs mūs neat-stāj vienus, Viņš palīdz katram no mums nest krustu un piecelt no mūsu kritieniem, kad vairs nav spēka piecelties pašam. Lielā Gavēņa laikam ir jābūt tieši tādai piecelšanai no kritiena, uz kuru Kristus aicina ikvienu no mums.

Justīne Maķejevskā (Justyna Maciejewska)
<http://www.nowezycie.archidiecezja.wroc.pl>
no poļu valodas tulkoja Marika

Liturģiskais kalendārs

2.marts– Pelnu trešdiena. Sv. Mises: **8.00 un 18.00.** Gavēnis un atturība no gaļas ēdieniem.

04.martā - mēneša pirmajā piektdienā Mūsu draudzē notiks slavēšanas vakars un kopā sanākšana jauniešiem **“Jauniešu fāze”**. **Tēma – lūgšana.** Sākums ar sv. Misi plkst. 18.00.

19.marts, sestdiena – Sv. Jāzepa, Vissvētākās Jaunavas Marijas Līgavaīņa, lielie svētki. Šie ir obligāti svinamie Baznīcas svētki. Svētās Mises: **8.00, 11.00 un 17.00.**

25.marts, piektdiena – Kunga pasludināšanas svētki. Svētās Mises: **8.00, 11.00 un 18.00.**

10.aprīlis, svētdiena – Palmu jeb Kunga Ciešanu svētdiena. Katras sv. Mises laikā palmu vai pūpolu zaru pasvētīšana. Svētās Mises: 8.00 (PL), 9.00, 11.00, 13.00 (KR) un 18.00 (bērniem, jauniešiem un ģimenēm).

Lielā Gavēņa laikā:

Rūgtās asaras: svētdienās 10.00

Krustaceļš:

**4.MARTĀ, mēneša I piektdienā plkst. 17:00 (LV),
pārējās piektdienās - pēc vakara sv. Mises
plkst. 18:30.**

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Baznīca atvērta:

Darbadienās:

7:00 – 9:00 un 17:00 – 18:45

sestdienās:

7:00 – 9:00 un 16:00 – 18:00

svētdienās:

6:30 – 15:00 un 17:00 – 19:00

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbadienās):

7:00 – 12:00 un 17:00 – 19:00

Sestdienās:

7:00 – 12:00 un 16:00 – 18:00

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz piektdienai:

8:00 LV

18:00 LV

Sestdienās:

8:00 LV

17:00 LV

Svētdienās:

8:00 PL

9:00 LV

11:00 (Summa) LV

13:00 KR

18:00 LV (ar ģimenēm)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00 LV

11:00 (Summa) LV

18:00 LV (sestdienās 17:00)

Atbildīgais par izdevumu: t. Krišjānis

Teksta salicēja: Marika Lotaņuka

Teksta korektore: Rūta Vinķele

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

Pēc Sv. Misēm:

plkst. 10:00 - 11:00; 12:00 – 13:00

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

Pēc Sv. Mises no 9:00 līdz 10:00 un no 17:00 līdz 18:00

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,

tālr.: **6 761 36 30; mob.: 2 707 46 76**

e-pasts: draudzes_kanceleja@inbox.lv

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz trešdienai no plkst.

9:00 līdz 13:00

ceturtdienās un piektdienās no plkst.

13:00 līdz 17:00

Svētdienās, valsts un obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: slēgta.

Prāvests:

Krišjānis Dambergs OFMCap

tālr.: **2 677 56 79**

e-pasts: br.krisjanis@gmail.com

Vikārs:

Jānis Savickis OFMCap

tālr.: **2 001 12 75**

e-pasts: br.janis@gmail.com

Izdevums ir par ziedojumiem!

**ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !**